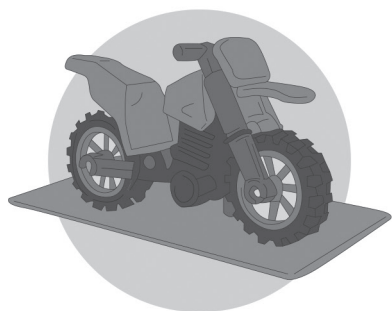

ใน อุณหภูมิ ปกติ

ในอุณทภูมิปกติ

ในอุณภูมิปกติ

Swanlee เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2601-4

ภาพประกอบ KAMUI710

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 209 บาท

พินพบบ

กระดานชนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ความทรงจำเมื่อครั้งเยาว์วัยของแต่ละคนคงจะมีเหตุการณ์หรือใครบางคนที่ทำให้เราอมยิ้มกับตัวเองทุกครั้งที่นึกถึงขึ้นมาซ้ำๆ ละคะ ความทรงจำของ 'เกวิน' ที่มี 'ฟินิล' คอยส่งยิ้มหวานๆ มาให้ก็มักทำให้เขาอดยิ้มกับตัวเองไม่ได้เช่นกันค่ะ เกวินที่โตขึ้นมาเป็นหนุ่มสุดเท่ยังคงชอบรอยยิ้มของอีกฝ่ายไม่ต่างจากเมื่อครั้งยังเป็นเด็กชายเกวิน ต่อให้เวลานี้ทั้งคู่จะห่างหาย ไร้ช่องทางติดต่อใดๆ เกวินก็ยังหวนคิดถึงความทรงจำที่เขามีร่วมกับฟินิลเสมอ

จนเมื่อความจำเป็นบางอย่างก่อเกิดเป็นโอกาสที่พาให้ทั้งคู่กลับมาเจอกันอีกครั้ง เกวินถึงเพิ่งรู้ว่าในใจของเขาคิดถึงฟินิลมากกว่าที่คิด แต่ที่น่าใจหายก็คือ ฟินิลคนนี้นักกลับกลายเป็นคนที่ไม่เห็นไปเสียแล้ว เกวินอดสะท้อนในอกไม่ได้ว่า หากเขาและฟินิลยังอยู่ใกล้กัน เติบโตไปพร้อมๆ กัน มีเขาอยู่ข้างกายเรื่องราวพวกนั้นก็คงไม่ทำให้ฟินิลเป็นแบบนี้...

ความรู้สึกอดีตในอก รวมทั้งอาการใจกว้างทุกครั้งที่ได้ขยับเข้าไปใกล้ชิดฟินิลของเกวินจะเป็นเพราะความรู้สึกบางอย่างกำลังเปลี่ยนไปจากเดิม หรือเป็นแค่ความสงสัยที่นำไปสู่ความหวั่นไหว...มาร่วมหาคำตอบไปพร้อมเกวินได้ในผลงานเล่มล่าสุดของนักเขียนสายหวานอย่าง Swanlee 'ในอุณภูมิปกติ' เล่มนี้ค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyy

01

ไหนใครบอกว่าเชียงใหม่ยังไม่หนาว

ไหนใครบอกว่าเชียงใหม่อากาศร้อนระอุเหมือนกรุงเทพฯ นั่นแหละ
เสื้อตัวหนาๆ ไม่ต้องเตรียมมาให้หนักกระเป๋าทิ้ง

แม่ง

โคตรไม่ใช่

"เกวินมึงเปิดกระเป๋าดี กูจะขอยืมเสื้อคลุมหน่อย"

"ไม่ได้เอามา"

"อ้อาก บิมน้อยของพี่หนาวจนจะหดแล้ว T^T"

เกวินมองบิมนัยกุ่มเป่าทางแกงตัวสั่นๆ แล้วได้แต่พยายามทำตัวให้ปกติ
มากที่สุด เพราะจริงๆ เขาก็หนาวเหมือนกัน แต่ถ้าแสดงออกแบบเพื่อนสนิท
คงไม่ค่อยน่ามอง

"เกวินนนน พี่คนนั้นของมึงเมื่อไหร่จะมาวะ"

เกวินส่ายหน้าเพราะความตื่นตูมเสียงดังจนคนที่เดินผ่านไปมาใน
สนามบินเชียงใหม่เริ่มหันมามอง เงยหน้ามองรอบๆ หาพี่คนนั้นที่บิมถามถึง
นั่นคื เมื่อไหร่จะมา

อดไม่ได้ต้องอมยิ้มนิดๆ กับคำว่าพี่คนนั้น ความจริงเขามีชื่อ แต่เกวิน
แค่ไม่เคยพูดชื่อนั้นออกมา ไม่ใช่ว่าไม่อยากพูดถึงหรือไม่สนิทเลยหาคำอื่น
เรียกแทนไปก่อน แต่เพราะเคยสนิทมาก แล้วตอนนี้เกวินก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่า

ความสัมพันธ์แบบนั้นมันยังมีอยู่ ลดลง หรือหายไปจนกลายเป็นคนแปลกหน้าไปแล้ว

มันไม่ใช่เรื่องน่าเศร้าใจอะไรในชีวิตของเกรวินหรอก แค่ตอนเด็กๆ เขาเคยสนิทกับพี่คนนั้นเพราะพ่อแม่ของเรารู้จักกัน เขาชอบปีนต้นไม้ข้ามรั้วไปนอนกับอีกฝ่ายบ่อยๆ...ด้วยความที่เกรวินเป็นลูกคนเดียว พ่อมีคนที่อายุมากกว่าคอยเอาใจใส่ คอยลูบผมให้ก่อนนอนเลยติดพี่คนนั้นเป็นธรรมดา

เกรวินไม่ได้เจอเขามาหลายปีแล้ว เท่าที่จำได้ก่อนจากกันเด็กชายร้องไห้แงแงไม่ยอมให้อีกฝ่ายย้ายบ้าน และจนถึงตอนนี้ก็ยังไม่รู้เหตุผลว่าทำไมครอบครัวของพี่คนนั้นต้องย้ายไป คงเพราะยังเด็กมากเกินไปเลยแยกแยะความฝันกับความจริงไม่ออก ตอนเด็กๆ เกรวินฝันว่าจะโตขึ้นไปพร้อมๆ กับพี่ชายข้างบ้าน อยู่ด้วยกัน เดินไปเรียนด้วยกัน

พ่อไม่มีเขาอยู่ในชีวิตแล้ว เอาเข้าจริงเด็กชายก็ร้องไห้แค่สามหรือสี่วันเท่านั้น ไม่นานก็กลับไปเล่นจนได้เหมือนเดิม หัวเราะได้เหมือนเดิม โตขึ้นและใช้ชีวิตแบบผู้ชายคนหนึ่งอย่างที่เขาควรจะเป็น

ระยะเวลาที่เกรวินโตขึ้นเรื่อยๆ ในหัวก็มีเรื่องอื่นเข้ามาแทนมากมาย จนบางครั้งก็ลืมไปว่าช่วงเวลาหนึ่งเคยมีใครคนนั้นอยู่ในชีวิต คงเพราะเกรวินไม่มีช่องทางติดต่อของเขา...

หรืออาจจะมีแต่ไม่ได้สนใจหา

ถึงจะดูเหมือนไม่แคร์อะไร แต่ความจริงลึกๆ แล้วเกรวินคิดถึงเขามาก แล้วก็ยอมรับเลยว่าตอนนี้รู้สึกตื่นเต้นไม่เบา

เอาแต่จินตนาการภาพของเขาว่าจะต่างจากสิบปีที่แล้วมากน้อยแค่ไหน

"กว่าต้องแะซื้อเสื้อกันหนาวตัวหนาๆ ขนฟูๆ ไว้สักห้าหกตัวแล้วแหละ แล้วแม่ง...ที่ที่จะไปอยู่มันแย่มากขนาดไหนวะ ความจริงกูอยากเอาเมา'ไซค์ มาซ่อมที่นั่นด้วยซ้ำ แต่แม่งขึ้นเครื่องไม่ได้...แฮ้ยไ้เกรวิน มึงว่ากูจางให้ชนสง เอามาส่งทีนี่ดีเปลววะ ฮือออ ไม่น่าเลยกู"

ที่ปีมกระวนกระวายจิตตกขนาดนี้ก็เพราะความหวั่นของเกรวิน

เขาเกือบตาย นอนหมดสติอยู่ที่โรงพยาบาลไปเกือบเดือน

ทุกคนต่างมีสิ่งรักที่ชอบ อย่างพ่อของเกรวินชอบจิวเวลรี่ มีแหล่งชุด

เพชรพลอยตั้งมากมาย แม่เองก็ชอบจิวเวลรี่เหมือนกัน ทั้งข้อมือและลำคอ
เลยมีแต่เครื่องประดับที่ทำจากเพชรเม็ดงามเต็มไปหมด

ส่วนเกรวินชอบแข่งรถมอเตอร์ไซค์...ชอบมากๆ แต่ความชอบของเขา
มันสวนทางกับสิ่งที่พ่อแม่อยากให้เขาเป็น

เขาพิสูจน์ตัวเองให้พ่อกับแม่เห็นว่าสิ่งที่รักไม่เป็นอันตรายถึงชีวิต
เซฟตัวเองอย่างดีทุกครั้งที่ตั้งแข่ง ไปฝึกงานกับบริษัทจิวเวลรี่ของพ่ออย่างที่ท่าน
ต้องการให้สานต่อธุรกิจในวันหน้า เหมือนท่านจะเห็นดีเห็นงามด้วยแล้วเสีย
เพราะเกรวินทำทุกอย่างได้ดีไม่ขาดตกบกพร่อง

แต่ก็ต้องมาตกม้าตายเพราะการแข่งขันเมื่อสามเดือนที่ผ่านมาเกือบจะ
พรากลมหายใจของเขาไป

ก่อนลงสนามเขากับคนในทีมเช็คความเรียบร้อยของรถที่ใช้ลงแข่ง
อย่างดี แต่ต่อให้เช็คละเอียดแค่ไหนก็พลาดอยู่ดีนั่นแหละ

ที่เจ็บใจไม่ใช่ว่าพลาดเพราะตัวเขาเอง แต่เป็นการพลาดเพราะมอเตอร์ไซค์
คันหลังขับมาชนรถของเขาอย่างจัง ทั้งร่างทั้งรถกระเด็นลอยออกนอกสนาม
เล็ดไม่ออก แชนเขาไม่หัก ร่างกายไม่เป็นอะไรเลย แต่กลับหลับไปตั้งเกือบเดือน

พอตื่นขึ้นมาก็ถูกสั่งห้ามไม่ให้กลับไปแข่งรถอีกอย่างเด็ดขาด เกรวิน
รู้ชะตากรรมตัวเองแล้วว่าต่อไปให้คำมั่นหัวชนฝายังไงแม่ก็ไม่ยอม แถมยังส่งตัวมา
ฝึกงานที่อื่นแทนเพื่อจะไม่ให้เขาได้อยู่ใกล้ชิดกับสนามแข่งและรถมอเตอร์ไซค์
จนกว่าพวกท่านจะพอใจ

เรียกว่ามันเป็นบทลงโทษก็ได้

แต่เอาเหอะ แค่นี้ก็เดือนเอง

แล้วไอ้คนที่มาเยี่ยมของตัวกระต๊อบเท้าไปมาอยู่ข้างกันก็คือคนที่ขับรถชนเขา
นั่นแหละ ตอนนั้นทั้งเขาทั้งมันต่างถูกเนรเทศจากกรุงเทพฯ มาอยู่ที่นั่นแทน

มันก็ได้แยะ แค่นี้ได้ลงแข่งจนกว่าจะฝึกงานจบ

เพราะอาจมีเรื่องที่ย่ำกว่านั้นก็คือการต้องบั่นหน้าให้เป็นปกติที่สะดุด
ในขณะที่ปีมกำลังกรี๊ดร้องสาวแตกเพราะอากาศหนาวๆ ของเชียงใหม่

"กูโคตรอยากจะเช็กอินเลยวะ แชชแท็กกรุงเทพฯ หนาวมั๊ย เชียงใหม่"

หนาวมากกกกกก อยกได้สาวน่ารักๆ มาคลายหนาวซักหน่อยได้ก่า?"

เกร็นปล่อยให้บีมพูดอะไรสักอย่างไปโดยไม่ได้สนใจฟัง เพราะตอนนี้ เขากำลังกวาดตามองหาใครบางคนที่ร่ำปากกับแม่ไว้ว่าจะมารับพวกเขาสองคน กลับบ้านด้วยตัวเอง ไม่รู้ตอนนี้อยู่ไหน จะหาเขาเจอมั๊ย เกร็นใส่เสื้อยืดสีดำธรรมดา กับกางเกงยีนส์เข้มไม่ได้เป็นจุดเด่นกว่าใคร กลมกลืนไปกับผู้คนในสนามบิน

อีกฝ่ายจะหาเขาเจอมั๊ย

ไม่ได้เจอกันตั้งนาน จะยังจำกันได้อยู่หรือเปล่า

เกร็นหายใจเข้าลึกๆ เมื่อเห็นคนเดินผ่านไปผ่านมาเริ่มหนาวมากขึ้น ช่วงไฮซีซั่นก็แบบนี้ เขาไม่ชอบคนเยอะ ไม่ชอบอยู่ในสถานที่ที่คนเบียดเสียดกัน ไปมา แต่มันเลี่ยงไม่ได้

"ขอโทษครับ นี่เกร็นหรือเปล่า"

เจ้าตัวหันตามเสียงเสียงหนึ่งที่ตั้งจากด้านขวา พอหันไปสบตาก็คะงัก นิดหน่อย ดวงตาจ้องมองผู้ชายสองคนที่ดูอายุจะห่างกันไม่มาก คนที่yekยืมให้ เกร็นจำได้ว่าคนคนนี้เป็นพี่นาย เจ้าของเหมืองแร่เจ้าใหญ่ของภาคเหนือ และอีกคนที่ยืนอยู่ข้างหลัง ผิวขาวผ่อง ตากลม ไม่ยิ้มแย้มแต่ก็ไม่ได้ทำหน้าบึ้ง และไม่เต็มองมาที่เขาเลย คงเป็น...

พินิล

"ครับพี่ ผมเกร็น เอ้ยไม่ใช่ ไอนี้ชื่อเกร็น ส่วนผมชื่อบีม แล้วพี่คือ พี่คนนั้น..."

"พี่ชื่อนายครับ ยินดีที่ได้รู้จักนะบีม ลืมบอกไปเลยว่าเชียงใหม่อากาศเย็น แล้ว"

นายอดมองสองหนุ่มผู้มาเยือนหัวจรดเท้าไม่ได้ ในขณะที่เกร็นได้แต่ คิดในใจซ้ำๆ

การแต่งตัวต่างกัน พี่นายมีเสื้อคลุมกันหนาวเท่าๆ ดูดีเหมือนพระเอกเกาหลี ส่วนเขากับได้บีมเสื้อยืดกางเกงยีน จบ

"สบายดีมั๊ยเกร็น ไม่ได้เจอเรตั้งกี่ปี เป็นหนุ่มแล้วนี่หว่า"

"สบายดีครับพี่นาย"

เขาจะสาายตาจากคนที่ยื่นเงียบๆ อยู่ข้างหลังที่นายไม่ได้ลึกที่ ไม่ได้ เจอกันนานแต่ตอนนี้ก็ฝ่ายกลับไม่แม้แต่จะเอ่ยทัก แถมยังไม่มองหน้ากันอีก

ไม่รู้ว่่าโกรธอะไรกันหรือเปล่า

ต้องเป็นเขามั้ยที่ควรโกรธ ที่สัญญาว่าจะโตด้วยกัน ไปโรงเรียนด้วยกัน ที่พินิลเป็นคนสัญญาเอาไว้เอง ไม่เห็นจะทำได้เลยสักอย่าง

และเหมือนที่นายจะรู้ว่าเขาเอาแต่จ้องคนที่ยื่นเงียบๆ อยู่ข้างหลัง เลยดึงแขนให้คนที่ดูตัวเล็กกว่าเขาขยับขึ้นมายุ่นข้างกัน

คนตัวสูงมองสองมือขาวที่กุมกันอย่างประหม่าอยู่ใต้แขนเสื้อไหมพรม สีครีม กับริมฝีปากชมพูระเรื่อที่ขยับมูบมิบสลับกับแน่นแน่นเข้าไปเข้ามา

"นิล ข้างหน้านี้น้องเกวินนะ ที่เคยเป็นเพื่อนเล่นนิลตอนเด็กๆ"

เพราะคำแนะนำตัวของพี่นายกับสายตานิ่งๆ ของอีกคนที่มองมาทางเขา แวบเดียวแล้วก็เลื้อยไปมองทางอื่นเหมือนหาจุดโฟกัสของสายตาไม่ได้ทำให้เกิดความสงสัยขึ้นมา

"เอ่อ สวัสดีเกวิน...สบายดีมั้ย"

หัวใจของเขาเหมือนจะเต้นช้าลง รวากับจะหยุดเต้นเอาชะດ້อๆ

เสียงของพินิลยังเหมือนเดิม อ่อนโยน นุ่มนวล

"นิล น้องเกวินอยู่ทางนี้ หันซ้ายหน่อย อ้อ โทษทีนะเกวิน"

เกวินพยักหน้าให้พี่นายทั้งที่ตายังจ้องหน้าพินิลอยู่ พินิลส่งยิ้มบางให้ แต่เหมือนไม่ได้ยิ้มให้เขาเลยเพราะสายตาของอีกฝ่ายมองไปตรงไหนก็ไม่รู้ มันดูเลื่อนลอยเหมือนมองไม่เห็นเขา แต่ใบหน้าที่ทำให้เกวินละสายตาไม่ได้ เจื่อไปด้วยความดีใจ

และก็เหมือนกับทุกอย่างจะเคลื่อนไหวอย่างช้าๆ

"พอดีว่านิลเขามองไม่เห็นนะ"

วูบหนึ่งรู้สึกว่่าดวงตาสวยๆ คู่ นั้นกำลังจ้องมองมา

เกวินเห็นรอยยิ้มบนปากหยักสวยจางลงช้าๆ แล้วแน่น ความประหม่า ที่ส่งผ่านดวงตาคู่ นั้นทำให้เขาของเขาก้าวออกไปโดยไม่รู้ตัว รู้อีกทีก็ตอนที่ยื่นอยู่ตรงหน้าพินิลแล้ว

ตอนนั้นพินิลสูงกว่า

แต่ตอนนี้เขาสูงกว่าพินิล...ดูโตกว่าพินิลตั้งเยอะ

เขาไม่ได้ถามว่าทำไมพินิลถึงมองไม่เห็น ไม่ใช่ว่าไม่อยากรู้แต่คิดว่า
ตอนนั้นมันคงไม่เหมาะเท่าไร ทำเพียงจ้องผิวหน้าเนียนละเอียด จ้องดวงตาคู่สวย
ที่จะเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยวตอนยี่มหวนๆ

มือเล็กของพินิลยกขึ้นช้าๆ สัมผัสเบาบางบนไหล่ของเกวินแล้วหัวเราะ
ออกมาเบาๆ ไม่รู้ว่าพินิลกำลังจะทำอะไร แต่เกวินก็ยินดีที่จะยืนนิ่งๆ ให้อีกฝ่าย
สัมผัสกันอย่างนั้น

คงอยากรู้ว่าเขาสูงขึ้นมากมัย

คงอยากรู้ว่าไหล่เขากว้างขึ้น หนาขึ้นหรือเปล่า

คงอยากรู้ว่าไม่ได้เจอกันตั้งหลายปี เขายังเหมือนเดิมหรือเปลี่ยนไปมาก
แค่ไหน

พินิลคงอยากรู้ว่าตัวเองจะยังลูปหัวเขาเหมือนตอนเด็กๆ ได้หรือไม่

เกวินจับมืออุ่นๆ ของพินิลยกขึ้นเหนือไหล่ วางฝ่ามือเย็นเฉียบไว้บน
เส้นผมสีน้ำตาลเข้ม ก้มศีรษะย่อตัวลงเล็กน้อยเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายต้องเอื้อมมือ
จนเมื่อย วินาทีนั้นเกวินเห็นรอยยิ้มกว้างๆ รอยยิ้มอบอุ่นเหมือนเมื่อสิบกว่าปีที่แล้ว
ของพินิลอีกครั้ง

"เกวินตัวสูงขึ้นเยอะเลย"

"..."

"หล่อมากๆ ด้วย"

"นิล มองไม่เห็นแล้วรู้ได้ยังไงว่าน้องหล่อ"

เจ้าของชื่อถูกเสียงเข้มๆ ঢุกเข้าหน่อยก็น้ำนอย พินิลหันหน้าหาพี่นาย
เล็กน้อยอยู่ปากทำกำบังป้องกันจะหันมาหาเขาเหมือนเดิม

พินิลจะรู้ตัวมั๊ย ว่าโคตรน่ารัก

"รู้สึกครับ ตอนเด็กๆ เกวินก็หล่ออยู่แล้ว"

เกวินยิ้ม เงยหน้ามองพินิล มองรอยยิ้มหวานๆ กับสัมผัสอ่อนโยนบนหัว
คิดถึงพินิล คิดถึงมาก

02

เหงื่อแม่งไหลหะมะ...

เกริ่นเหยียดตัวลุกขึ้นยืนเท้าเอวหอบแฮก ทั้งร้อน ทั้งเหม็น กลิ่นในเหมืองแร่มันตุๆ บอกไม่ถูก ขาววาวๆ เตะไปข้างหน้าเพราะเกิดอาการเห็บซาจากการที่นั่งยองมาหลายนาที

ไม่คิดไม่ฝันมาก่อนว่าคนแข็งแกร่งที่สามารถประคองบึกไปก้นใหญ่ๆ ได้ อย่างเขาจะมาหมดแรงเพราะนั่งเหยียดดินเลน

แล้วแม่งก็โคตรร้อนเลย

อากาศต่างจากเมื่อวานราวฟ้ากับเหว แดดส่องตรงหัวเป๊ะจนผมสีน้ำตาลเข้ม ออกสีชัดขึ้นกว่าเดิม หัวเขาร้อนผ่าวเพราะพระอาทิตย์กลมๆ จ่อกลางหัวเลย นั่นแหละ ถ้าไม่ใส่หมวกเก็บแบรนช์หูทับไว้ปานนี้ผมของเขาคงไหม้ไปแล้ว อ้อแล้วหมวกเก็บสวอยๆ ก็ยังโดนไอหมวกเซฟตี้สวมทับบดบังความเย็นไปแล้วด้วย

เออ รู้แล้วว่ามันลำบาก ทำงานกับพ่อในบริษัทมันสบายกว่าล้านเท่า
"โอ้ยยยย หิวน้ำ"

บีมที่สวมหมวกเซฟตี้เหมือนกันนั่งชักดิ้นชักงอบนพื้นเป็นเด็กๆ จนเกริ่นต้องเบือนหน้าหนี คนตัวสูงหรีตามองรถตักดินที่กำลังทำงานอยู่ห่างจากจุดที่เขายืนประมาณสิบเมตร...บีมยิ่งกว่าเขาก็ก ทำไปบ่นไป คิดถึงบ้าน คิดถึงแม่ แกมยังบ่นเสียงดังจนคนงานแถวนั้นหันมามองกันเป็นแถว

อายเขามั้ยล่ะ

เกวินในชุดเสื้อยืดสีดำกับปลอกแขนสีเดียวกันส่ายหน้า การแต่งตัวของเขามันขัดกับลักษณะงานนิดหน่อย จะพูดยังไงดี เกวินไม่คิดว่าตัวเองจะต้องออกมาลุยหน้างานเลยใส่กางเกงยีนรัดรูปแน่นเปรี๊ยะมา ส่วนเสื้อถึงจะเป็นเสื้อยืดคอกกลมธรรมดา แต่มันก็หนาพอที่จะทำให้เหงื่อออกจนตอนนี้เปียกชุ่มไปทั้งตัวเหมือนคนเพิ่งอาบน้ำ

"เอาน้ำมิงมาหน่อยดิวะ ูกคอแห้งไม่ไหวละ"

"ไม่ไหวก็ไปนั่งพักที่ออฟฟิศ" พยักพยิดหน้าไปทางสิ่งปลูกสร้างที่เรียกว่าโรงงาน เห็นหลังคาออฟฟิศที่ติดแอร์เย็นๆ อยู่ไม่ไกล แต่ไอคนที่บอกว่าไม่ไหวๆ ก็เอาแต่ส่ายหน้าอย่างเดียว

หนุ่มก็ไม่เอา นีก็ไม่เอา เอาใจยากจิบ แหม่ง...

เกวินโยนขวดน้ำให้บีมก่อนจะยกมือปาดเหงื่อ คิ้วเข้มๆ ขมวดมุ่นเพราะไม่รู้ว่เมื่อไหร่จะถึงเวลาพักของเขาสักที พี่นายก็โหดเกินไปแล้ว ทำตามคำสั่งของพ่อแบบที่ไม่ขาดตกบกพร่อง ให้เขาทำงานเหมือนคนงานจริงๆ นี่จับคนป่วยมาทรมานกันชัดๆ

ผมเพิ่งหายป่วยนะไว๊ว เพ็งพั้น ที่รักลั้มมาอะ จำไม่ได้แล้วหรอ T-T

เขาถูกพี่นายปลุกให้ไปอาบน้ำตั้งแต่เช้า โดนหลอกล่อด้วยคำว่าเหมือนแรตตอนเข้ามีดสวดยมาก เดี่ยวจะพาไปดูอะไรประมาณนี้ ใ้เขาก็คิดว่าคงพิลเดียวกันกับดูพระอาทิตย์ขึ้นยามเช้า อัญมณีในเหมืองแร่ส่องประกายระยิบระยับ แต่เปล่าเลย ความจริงมันคนละอย่างกับสิ่งที่คิด

เกวินไม่ใช่คนเรื่องมาก ลำบากกว่านี้เขาก็อยู่ได้ แต่แค่มันอัดอั้นตันใจเลยอดไม่ได้ต้องบ่นงูบงิบคนเดียวในใจก็เท่านั้น ถึงจะจิตใจเหนื่อยๆ ที่พ่อส่งเขากับบีมมาที่นี่แต่ก็ไม่ได้คัดค้านต่อต้าน หรือประท้วงอยากกลับกรุงเทพฯ เลย กลับกันในขณะที่อากาศร้อนขนาดนี้เกวินยังก้มหน้าก้มตาคัดอัญมณีด้วยมือตัวเองแบบไม่อุ้งานเลยด้วยซ้ำ

มันเป็นนิสัยของเกวินไปแล้วแหละที่เวลาทำอะไรก็จะตั้งใจทำ ถึงแม้ว่าจะไม่ได้อยากทำก็ตาม

"อะ...โอ้ยยยยยยย"

"เป็นอะไรไ้ป้ม"

"ตะคริวกินชาทู้วว ไอ้เกวิน ช่วยหน่อยยยยยยย เชี่ยๆๆ"

ส่วนคนที่เรื่องมากกว่าเขานะ ก็มันนี่แหละ

กลิ่นน้ำมันวดหอมตลบอบอวลทั่วห้อง เกวินนั่งกอดอกอยู่ตรงหัวเตียง ตาคนมองคนส่ายออยแก่นอนยิ้มแฉ่งบนเตียงไม่โดยมีน้ำรามาคอยยวนยอนอง ทั้งสองข้างให้

"สบายเลยนะมึง"

"สบายที่ไหน ปวดขาจะตายอยู่แล้ว มึงไม่เห็นใจกูเลย"

"แค่นี้จะตาย ที่มึงกลิ้งสับตลบบนสนามไม่เห็นร้องสักแอะ"

ปี้มหันขวับ มันถลึงตามองมาพร้อมกับพูดคำว่า เหี้ย ออกมาแบบไม่มีเสียง เขาเกือบจะพุ่งเข้าไปชกมันสักหน่อยแล้วแต่ต้องเบรกเอาไว้ อย่างนั้นเพราะเสียงเคาะประตูดังขึ้นมาก่อน

"เอ่อ น้ำรามอยู่มั้ยครับ"

"อยู่ครับคุณนิล หิวอะไรมาเยอะแยะเลยนะครับ เดี๋ยวผมไปช่วย..."

น้ำรามยังพูดไม่ทันจบเกวินก็รีบลุกจากเก้าอี้ ก้าวขย่าววๆ ไปหาคนที่เข้ามาใหม่ ปีนโตกับขวดน้ำเย็นๆ หลายขวดในมือของคนที่ตัวเล็กกว่าถูกเกวินแย่งไปถือ เขาเห็นสีหน้าเลิกลักเหมือนตกใจไม่รู้ว่าเป็นใครที่เข้ามาช่วยเหลือของ ก่อนจะคลี่ยิ้มเมื่อเสียงน้ำรามดังขึ้นอีกครั้ง

"คุณเกวินนะครับ"

"อ้อ สวัสดิ์เกวิน"

รอยยิ้มที่มองแล้วว่าเป็นยิ้มที่หวานที่สุดปรากฏอยู่บนใบหน้าเนียนขาวของพินิล เกวินคลี่ยิ้มตามไปด้วย รอยยิ้มพินิลยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน น้ำเสียงนุ่มๆ ก็ยังเหมือนเดิม...ดูเหมือนจะนุ่มนวลมากกว่าเดิมด้วยซ้ำ

"พี่ให้ป้าแม่บ้านทำกับข้าวมาให้ เกวินกับปี้มพักกินข้าวก่อนนะ"

"ขอบคุณครับพินิล ผมโดนไข้ให้ทำงานแต่เช้าข้าวยังไม่ตกถึงท้องสักเม็ด"

พี่นายโคตรโหดเลยครับ"

"อ่า...พี่ขอโทษแทนพี่นายด้วยนะ ปกติพี่นายก็ไม่ค่อยกินข้าวเช้า สงสัยลืมว่าต้องพาน้องไปกินข้าวก่อนทำงาน"

เขามองริมฝีปากหยักสวดยยับตอนเปล่งเสียงคุยกับบี๋ม ดวงตาของพีนิลมองตามเสียง และเพราะความสงสัยว่าอีกฝ่ายมองไม่เห็นจริงๆ เกวินเลยแผลงยกมือขึ้นมาโบกไปมาตรงหน้าของคนที่ตัวเล็กกว่าเขาๆ

"..."

เกวินชักมือลงข้างลำตัวเหมือนเดิมเมื่อเห็นว่าพีนิลชะงัก เขาถอนหายใจแรงๆ ออกมาจนมันไปกระทบเข้ากับเส้นผมสีดำสนิทของอีกฝ่าย พีนิลถอยหลังเล็กน้อยเหมือนรู้ว่าตอนนี้น้ำกำลังยืนอยู่ใกล้กับเขาในระยะที่ห่างกันแค่นี้ก็เห็นต์

"เกวินมีอะไรหรือเปล่า"

"ครับ?"

"เรามองหน้าพี่อยู่ ใช่มั้ย"

"พี่รู้ได้ไง"

"ก็...ความรู้สึกมั้ง"

เขารู้ว่าเป็นธรรมชาติของทุกคนที่จะรู้สึกถึงอะไรบางอย่างเมื่อตัวเองกำลังตกเป็นเป้าสายตา...อ้อ ใช่แล้วแหละ พีนิลไม่ได้แค่รู้สึก เขามองหน้าพีนิลจริงๆ

"หน้าพี่มีอะไรติดอยู่หรือ"

มือเขายกขึ้นแตะๆ บนใบหน้า ที่แก้มสองข้าง จมูกโด่ง หน้าผากที่มีผมปรกอยู่ก่อนจะแสดงสีหน้าสงสัยเมื่อพบว่าบนหน้าตัวเองก็ไม่ได้มีอะไรประหลาดๆ ติดอยู่

"ไม่มีครับ"

"อ่า"

เกวินรีบวางของในมือไว้บนโต๊ะไม้ไผ่ๆ ประตู่ เขามองหน้าพีนิลอีกครั้ง ก่อนจะประคองคนที่มองไม่เห็นให้เดินเข้าไปหาที่นั่งในห้องด้วยกัน ตอนแรกพีนิลก็สะดุ้ง ขึ้นตัวออกเหมือนไม่ยอมให้จับ แต่พอเกวินกระซิบเบาๆ ว่า

กลัวอีกฝ่ายจะสะกดของลัมพีนิลเลยยอมปล่อยให้เขาช่วยประคองพาไปนั่ง

จะหาว่าโรคจิตก็ได้ เพราะกลืนหอมๆ จากตัวของพีนิลทำให้เขาไม่อยากปล่อยมือเลยจริงๆ ยิ่งพีนิลตัวนุ่มนวลน่าจับแบบนี้ด้วยเขายังอยากอยู่ใกล้งานบ้านอะไรไม่อยากทำแล้ว อยากนั่งคุยนอนคุยกับพีนิลให้หมดวันไปเลยว้าหลายปีที่ไม่ได้เจอกันพีนิลเป็นยังไงบ้าง...

และทำไมถึงมองไม่เห็นแบบนี้

พีนิลเป็นคนหนึ่งที่หน้าตาดี ผิวขาวผ่อง โดดเด่นกว่าทุกคน ไม่ว่าจะมีป้าผ่านไปพีนิลก็ยังน่ารักเหมือนเดิม

ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลยจริงๆ

"ขอบคุณนะเกวิน"

"ครับ"

เกวินปล่อยให้พีนิลนั่งบนเก้าอี้ตัวเดียวกันกับที่เขาเพิ่งนั่งเมื่อกี้ ส่วนเขาก็ย่อตัวนั่งคุกเข่าตรงหน้าอีกฝ่าย เงยหน้ามองพีนิลแบบไม่ละสายตา

"อะแฮ่มๆ แค่นี้"

น้ำรามก้มหน้าหัวเราะเพราะเสียงของบีม มันเอื้อมมือมาสะกิดหลังเขา พอหันกลับไปมองก็อ้าปากพะงาบๆ พุดไม่มีเสียงประมาณว่า 'พี่เขามาเยี่ยมกู มึงอะหลบไป'

"พี่เพิ่งรู้จากพี่นายว่าเกวินกับบีมรลัม เป็นอะไรมากมาย"

"ไม่เป็น..."

"เป็นครับ" บีมอ้าปากค้างทั้งที่ยังพุดไม่จบ ส่วนเขาก็ฉีกยิ้มกว้างๆ ให้พีนิลส่งเสียงอ้อๆ ให้คนที่มองไม่เห็น "บางครั้งก็ปวดหัว ปวดขา รู้สึกเหมือนยังไม่หายดีเลยครับ แต่พอถึงส่งผมมาที่นี่ซะก่อน"

"แยะเลย...จ้ะบอกให้พี่นายช่วยคุยกับพ่อเกวินดีมัย ที่นี่ยานมันค่อนข้างหนักนะ เราแค่มาฝึกงานเอง"

เกวินส่ายหน้าทั้งๆ ที่รู้ว่าพีนิลมองไม่เห็น ได้ยินเสียงไอ้บีมแหวะเบาๆ

เขาไม่ได้โกหกนะเว้ย ปวดหัวก็ปวดจริงๆ ตอนรลัมกะจะเอาแขนลงเพื่อไม่ให้หัวกระแทกพื้น แต่สุดท้ายก็ล้มผิดท่าจนได้ หัวนี้กระแทกกับพื้นปูน

แข็งๆ จนเบลอ โชคดีที่หิมกราคาแสนต้นๆ ของเขาช่วยเอาไว้ ไม่อย่างนั้น
สมองคงไหลนองเต็มพื้นไปแล้วแน่ๆ

แล้วใช้อาการปวดชาก็ปวดจริงๆ ถึงเขาจะไม่เป็นอะไรมากแต่ก็เชื่อว่า
ไม่ได้เป็นอะไรเลยซะเมื่อไหร่ ทว่าพุดไปก็เท่านั้นแหละ เพราะตอนที่เขา
ออกจากโรงพยาบาลดันกลับไปซื้อบิกโกให้พ่อเห็น พ่อก็เลยเข้าใจว่าเขาหายดี
เป็นปกติทิ้งแล้วเลยส่งมาฝึกงานที่นี่

"ตอนนี้แผลหายหรือยัง"

"ไม่มีแผลอะไรเลยครับพีนิล"

"ไม่มีเลยเหรอ"

"ครับ" เกวินพยักหน้าให้กับคนที่ขมวดคิ้วสงสัย

"แต่เกวินล้มแรงเลยไม่ใช่เหรอ ทำไม..."

"ผมใส่ชุดเซฟตี้ครับพีนิล ตอนล้มเลยไม่มีแผล แต่ช้ำาโน"

"อ้อ"

เกวินดีใจที่แม้ว่าจะไม่ได้เจอกันตั้งหลายปีแล้วแต่เขากับพีนิลยังคุยกันได้
เหมือนเมื่อก่อน พีนิลไม่ได้ทำตัวห่างเหิน เขาเองก็ไม่ได้ขัดเขินที่จะพุดคุย

"งั้นกินข้าวกันก่อนนะ ปีมลุกขึ้นนั่งได้ใช่ไหม"

"ได้ครับ" ฮู้ววว สบายมาก ขอขอบคุณครับน้าราม นวดดีมาก ๆ เลย"

แค่ได้ยินคำว่าข้าว คนที่เป็นตะคริวแล้วล้าออยเบอร์รี่ใหญ่ก็ลุกขึ้นนั่ง
ขัดสมาธิเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เหมือนไม่ได้เป็นตะคริว

น้ารามล้างมือที่ใช้นวดขาให้ปีมก่อนจะมาเปิดปิ่นโตให้ พ่อกลืนอาหาร
ลอยหอมกรุ่นคนที่ตั้งใจเดินเอามาให้ก็ยิ้มกว้างทันที

"พ่อครัวทำเก่งจัง ทอดมันปลากราย แล้วก็ผัดผักมาให้...ไม่รู้ว่า
ปกติปีมกินกับข้าวแบบนี้ได้มั๊ย พอดีพี่จำได้ว่าเป็นของชอบของเกวิน"

คนที่ถูกพุดถึงนี่ยิ้มกว้างตาหยี เกวินดีใจแทบตายแล้วว่าพีนิลยังจำได้ว่า
เขาชอบกินอะไรบ้าง แล้ววันนี้กับข้าวมื้อแรกของเสียงใหม่ก็เป็นของชอบ เป็น
เมนูที่พีนิลเลือกให้ซะด้วย

"พี่ไม่มั่นใจว่าเกวินยังชอบอยู่หรือเปล่า"

ยิ้มเหี้ยๆ เพราะไม่มั่นใจจริงๆ ว่าเกวินยังชอบเมนูเดิมๆ เหมือนเมื่อก่อน
อยู่มัย

นี่ลได้ยินมาว่าเกวินเคยไปเรียนที่อเมริกา...ไม่ว่าป่านนี้อาจจะชอบกิน
สเต็กหรืออาหารแนวฝรั่งๆ ไปแล้วก็ได้

"ขอบคุณ ชอบเหมือนเดิม"

พออีกฝ่ายได้ยินคำตอบแบบนั้นก็ปรากฏรอยยิ้มหวานบนหน้า ทำเอา
คนตัวสูงที่นั่งคุกเข่าข้างหนึ่งบนพื้นยิ้มตามไปด้วย

"งั้นกินกันตามสบายเลยนะ พักให้หายเหนื่อยก่อนแล้วค่อยไปทำงานต่อ
พี่นายไม่ว่าหรอก"

"แล้วพี่นึลจะไปไหน ไม่อยู่กินข้าวด้วยกันก่อนเหอะครับ"

เกวินกุมมือทั้งสองข้างของพี่นึลเอาไว้ พออีกคนจะลุกขึ้นก็รั้งให้นั่งบนเก้าอี้
ตามเดิม เขามองพวงแก้มสีแดงระเรื่อ ตามสบกับดวงตาคู่หนึ่งของพี่นึล

พี่นึลเองก็สบตากับเขาอยู่เหมือนกัน

เป็นอีกครั้งที่เกวินโบกมือไปมาตรงหน้าพี่นึล และเมื่อพบว่าคนที่ตัวเล็กกว่า
ไม่มีอาการตอบสนองอะไรกับมือของเขาก็ได้แต่ถอนลมหายใจยาวๆ ออกมา
มันเป็นความอยากรู้ของเขาเองว่าตาของพี่นึลบอดสนิทไปเลยหรือยังเห็นรางๆ
แต่จากที่พิสูจน์...ก็น่าจะบอดสนิท

เขาอยากถาม อยากรู้สาเหตุว่าทำไมพี่นึลถึงเป็นแบบนี้ ทว่าตั้งแต่
สนามบินเชียงใหม่จนถึงบ้านหลังใหญ่กลางหุบเขาก็ไม่มีใครพูดถึงเรื่องดวงตา
ของพี่นึลสักคน เลยยังไม่มีโอกาสให้เกวินเปิดประเด็นถาม

เขาเองก็ไม่แน่ใจว่าถ้าถามไปแล้วจะตั้งใจดำของพี่นึลหรือเปล่า การที่
อีกฝ่ายมองไม่เห็นแบบนั้นจะเป็นปมในใจมัย เลยได้แต่เก็บความสงสัยนั้นไว้

"พี่อ้มแล้ว"

"งั้นอยู่เป็นเพื่อนผมก่อนได้มัย ผมอยากคุยกับพี่นึล"

"แรงนะมึงง"

ถึงแม้ว่าปมจะพื้มพำเบาๆ แต่ก็มั่นใจว่าพี่นึลต้องได้ยินที่มันแซวแน่ๆ
เกวินไม่สนใจไต่คนที่ล่าถอยเพราะตะคริวกิน จูดวงสายตาของเขาตอนนี้

ก็มีแค่คนตรงหน้า แค่นี้ก็พอใจแล้ว

"ได้สิ แต่พี่กลัวว่าเกวินจะเบื่อซะก่อน"

"ไม่เบื่อเลยครับ ผมอยากคุยกับพี่นี่"

เขายิ้มกว้างให้คนผิวขาวจัดแม้รู้ดีว่าอีกฝ่ายมองไม่เห็นรอยยิ้มของเขาก็ตาม จากชายหนุ่มอายุยี่สิบสามก็กลายเป็นเด็กน้อยทันทีเมื่อมีอนุเม่ฯ ลูกศิระแฉ่เบา ความอบอุ่นอ่อนโยนจากมือพี่นิตทำให้คนที่เหนื่อยแทบตายจากการทำงานสุดทรหดหายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้ง

บอกตามตรงว่าถ้าได้พี่นิตมาลูบหัวทุกวัน ให้ชุดเหมือนหาแร่หาหินทั้งวัน เขาก็ยอม

"โอ้ยยย หิวแล้วๆๆ ผมขอเปิดปิ่นโตเลยแล้วกันนะครับพี่นิต"

เกวินหันไปทำตาขวางให้บี้ม มันชอบขัดจังหวะเขาตลอดไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็ตาม ขนาดแข่งรถยังเข้ามาจนต้องเข้าโรงพยาบาล โดนเนรเทศให้มาฝึกงาน ดัดนิสัยไม่เอาถ่านก็ยังทำล้อออยให้เขาแบกมาที่ห้องรับรองเพื่อที่จะอู้งานอีก นี่ยังไม่นับเมื่อคืนและอีกหลายๆ คืนต่อจากนี้ที่เกวินต้องทำใจนอนร่วมห้องเล็กๆ กับมันนะ

พี่นิตก็ใจดีเกินไปแล้ว "ไอ้บี้มพูดอะไรนิดอะไรหน่อยก็ตามใจมันอย่างกับเป็นน้องแท้ๆ แล้วดูดิ น้องที่รู้จักกันมาตั้งแต่เด็กอย่างเขาตอนนี้เป็นหมาหัวเน่าเลยไง เพราะพอไอ้บี้มร้องหิวข้าวอย่างกับเด็กแรกเกิดพี่นิตก็รีบเอี้ยวตัวไปเปิดปิ่นโตจัดแจงวางทุกอย่างให้มันแล้ว

"เดี๋ยวผมช่วยครับ"

"ไม่เป็นไร เกวินลุกขึ้นไปนั่งดีๆ เลย เดี๋ยวพี่จัดการให้เอง"

ตบไหล่เขาแปะๆ แล้วก็หันไปสนใจกับปิ่นโต เกวินมองพี่นิตเคลือบไหว คล่องแคล่วเหมือนคนที่มองเห็นปกติ อดสงสัยตามากับใบหน้าก้มมองปิ่นโตนั้นราวกับเห็นชัดเจน มือไม้ไม่บิดปายสะเปะสะปะ บอกตามตรงว่าถ้าพี่นิตไม่พูดว่าพี่นิตตาบอด เขาก็คิดว่าพี่นิตยังปกติดีทุกอย่าง

"พี่นิตมองไม่เห็นมาที่ปีแล้วอะครับ"

เคว้ง

ฝ่าปิ่นโตหลุดออกจากมือของฟีนิลทันที เกรวินเงยหน้าแล้วด่าปืมที่ถามอะไรออกมาไม่คิดก่อนจะประคองมือขาวๆ เอาไว้พร้อมลูบหลังมือของคนที่ถูกถามแผ่วเบา

"ชะ...ขอโทษครับ" ปืมยกมือไหว้หงอยๆ สีหน้ามันรู้สึกผิดจริงๆ แต่เขาก็อยากจะถูกขึ้นไปขีดปากมันสักหมัดอยู่ดีนั่นแหละ

"ไม่เป็นไรเลยปืม ไม่ต้องคิดมากนะ พี่ไม่เป็นไร"

เป็นครั้งแรกที่เขาไม่ชอบรอยยิ้มของฟีนิล มันเป็นรอยยิ้มที่มองดูก็รู้ว่ายิ้มเพื่อข่มความรู้สึกอะไรบางอย่างไว้ในใจ เป็นรอยยิ้มที่เขาเองก็เคยยิ้มออกมาตอนที่แข่งรถแล้วไม่ชนะทั้งที่ทำเต็มที่แล้ว มันคือรอยยิ้มข่มความเจ็บปวด

ไม่ชอบเลยวะ

"รถชนนะ ตื่นขึ้นมาอีกทีก็มองไม่เห็นอะไรแล้ว"

"อ่า แสดงว่าชนแรงมากเลยใช่มั้ย..."

ปืมที่กลั้วๆ กลั้วๆ เพราะสายตาของเกรวินยังเอ๋ยปากถามต่อ เขาอยากจะถูกขึ้นไปขีดหน้าปืมจริงๆ ทว่ากลับรู้สึกได้ว่ามือขาวทั้งสองข้างกำลังบีบเข้าหากันแน่น เกรวินรับรู้ได้ทันทีเลยว่าฟีนิลกำลังเจ็บปวดที่จะต้องพูดถึงเรื่องในอดีตอีกครั้ง

เขาก็ได้แต่ปลอบฟีนิลด้วยการลูบหลังมือเบาๆ อยู่อย่างนั้น

"อ้อ คนที่เห็นเหตุการณ์บอกว่าแรง...แต่พี่ไม่รู้ตัวเลยว่าแรงแค่ไหน"

"แล้วฟีนิล..."

"ไม่ต้องถามแล้วปืม กินข้าวไป"

"เออๆ ก็ได้"

ปืมที่อ้าปากเตรียมพ่นคำถามออกมาอีกชะงัก ถ้าเขาไม่ห้ามมันก็ไม่หยุดพูด และปืมไม่มีทางรู้เลยว่าตอนนี้มือของฟีนิลสั่นมากแค่ไหน

ไม่รู้เลยว่าฟีนิลกำลังแสดงอาการหวาดกลัวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นออกมาให้เกรวินรู้

"เฮ้ย! ไม่ต้องจ่อใกล้ขนาดนั้นก็ได้! ใช้น้อง กล้องมันซูมได้เว้ย"

"อย่าเสียงดังดิฟี่ ก้มหน้าทำไปเลย"

"ไฉนเอง...ได้ ได้"

เกวินหยุดกิจกรรมที่กำลังทำอยู่ตอนนี้แล้วยกมือปาดเหงื่อ ตาคมมองบีม กับลูกชายหัวหน้านักงานที่ซื้อขันโตกเถียงกันอยู่ ขันโตกผู้ได้รับมอบหมาย ภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่อย่างการมาถ่ายคลิปปตอนที่พวกเขาทำงานเพื่อรายงานให้ พี่นายคูดีใจยกใหญ่

จะว่าน่าเอ็นดูก็ได้ เพราะขันโตกเป็นเด็กตัวอวบๆ ชาวๆ แก้มแดงองตอง ใส่ชุดแบบที่เด็กดอยชอบใส่ยื่นกอดอกถือสมาร์ทโฟนรุ่นเก่าอยู่

ใช้ไม่เป็นด้วยมั้ง ก็ตอนที่ขันโตกถือโทรศัพท์แล้วตะโกนปาวๆ ว่าจะถ่ายคลิปป ให้ตั้งใจทำงาน เกวินไปชะเง้อหน้าดูแล้ว...น้องมันไม่ได้กดบันทึกวิดีโอ แคंपล่อยให้กล้องแพลนมาที่พวกเขาเฉยๆ

เออ ก็ตลกดี

ถึงรู้ว่าขันโตกจะไม่ได้กดถ่ายคลิปปแต่เกวินไม่ได้สวมบทผู้ขายใจดี กดถ่ายคลิปปให้น้องมันหรือกนะ เพราะตอนนี้สภาพของเขาดูยังงังก็หมดความศูลที่สะสมมาตลอดยี่สิบสามปี

จากชุดเหมือนหาญภูมิณีสวยๆ แพงๆ อยู่ดี๊ๆ ก็ถูกให้มานั่งเก็บผักตงสวนชะงั้น

ส่วนคนที่เคยทำงานอยู่ตรงนี้ (ที่เป็นผู้หญิงบอบบาง) ก็เปลี่ยนไปทำงานที่เหมือนแทน

เพราะใครล่ะ เพราะไอบีมคนเดียว

แต่ได้มาเก็บผักก็ดี...เพราะวิวตรงนี้ *โคตรดี โคตรสวย*

"พี่คนนั้น! อย่าเอาแต่มองนก" ขันโตกตะโกนแล้วชี้นิ้วบ่อ่มๆ มาที่เขา

เกวินพยักหน้าพร้อมยกมือทำท่าขอโทษไฉ่เด็กคนนั้น เขาไม่ได้มองนกอย่างที่ขันโตกพูดหรือก แต่กำลังมองเจ้าของบ้านที่กำลังนั่งหลับตาพริ้มรับสายลมอ่อนๆ

พอขันโตกเอะอะเสียงดัง ฟินิลที่นั่งอยู่บนระเบียงก็หันหน้ามองตามเสียง สายตาของฟินิลจ้องมาที่เขา ใบหน้ามีรอยยิ้มจางๆ เหมือนมองเห็นว่าเกวิน

ส่งยิ้มให้ ทว่าพอเขาโบกไม้โบกมือส่งไปพื้นก็กลับยืนทอดอกไม่มีปฏิกิริยาอะไร
ตอบกลับมา

ก็นั่นแหละที่เกริ่นว่าวิวโคตรดี โคตรสวย

ไม่ยากละสายตา

พี่

ผักก่าหนึ่งทีควรจะเก็บใส่ตะกร้าถุกโยนมาที่หน้าเขาเต็มๆ ส่วนคนที่โยน
ก็ไม่ใช้ใครที่เ็น

"ฮั่นแน่ มองอะไรขนาดนั้น ภูเห็นนะ"

เกรวินโยนผักที่หล่นอยู่บนตักเก็บใส่ตะกร้า บีมก็ปาอะไรมาไม่รู้เรื่อง
ผักพวกนั้นมันกินได้ เอาของกินมาเล่นแบบนี้แหม่นำโดนทำโทษ

"พุดมาก"

"เปื้อนออก น้องสนิทคิดไม่ซื่อ"

"เสือกไรด้วยวะ"

"ส่งสารพื้นล โดนสายตาทิ่มนทามของมึงโลมเลีย"

"เบาหน่อย มีเด็กอยู่ด้วย" พักพเืดหน้าไปตรงชั้นตึกที่ยืนอยู่ปากเกาหัว

"ชอบเขาอะดี"

รู้อยู่แล้วว่าบีมรู้ใจเขา เกรวินเป็นประเภทที่ชอบก็แสดงออก ไม่ชอบ
ก็แสดงออกชัดเจน ไม่ได้กักความรู้สึกจนปล่อยยให้หลุดมือ

"เออ" เขาเป็นแบบนี้แหละ "ชอบ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6164->